

Mednarodni mesec šolskih knjižnic – oktober 2015

Mednarodno združenje šolskih knjižničarjev (IASL - International Association of School Librarianship <http://www.iasl-online.org/>) vsako leto vabi k praznovanju in promociji šolskih knjižnic. V Sloveniji in zamejstvu projekt izpelje **Sekcija za šolske knjižnice pri Zvezi bibliotekarskih društev Slovenije**. Letošnje geslo **“ŠOLSKE KNJIŽNICE SO ZAKON!”** opozarja na pomen šolskih knjižnic. Šolske knjižnice so nujno potrebne pri razvoju učnih spretnosti in pri razvoju kritičnega mišljenja. Šolski knjižničarji sodelujejo pri poučevanju, razvijanju učnih strategij, razvijanju različnih vrst pismenosti, razvijanju kritičnega mišljenja in ostalih kompetenc, ki so potrebne za delovanje v današnji družbi. Praznovanje mednarodnega meseca šolskih knjižnic pa opozarja na veliko dejavnosti, s katerimi knjižnice učence in starše opremljajo za življenje.

Na OŠ dr. Jožeta Pučnika smo se praznovanju pridružili s slikanjem knjižnih junakov, sanjske knjižnice in knjižnice v prihodnosti. Napisali smo tudi nekaj literarnih prispevkov. Izdelovali smo origami knjige in se družili z upokojenci. Pri tem so nam pomagale mentorice: Marjanca Dolenc, Anita Romih, Olga Krajnčič, Nina Krajnčič in Tatjana Kuhl.

Origami knjige

Utrinki z razstave - knjižni junaki, sanjska knjižnica, knjižnica ponoči ...

KO V KNJIŽNICI UGASNEO LUČI ...

Že stokratni misel je bila knjižnica prama. Vzpovsed je bila tema in mir. Le nadstrelno okno je na knjige metalo mesečevno svetlobo.

Mir, tišina, speče knjige. Vse je bilo kot vsako noč. Le mesec je čudno svetil. Imel je takšen poseben lesk, neko posebno moč. Potem pa... »Lup.« Tisno je prekrnil padec knjige. Sestil je velik ropot. Vse knjige so se vsude po tleh, čeprav je bila noč popolnoma brezvetrina. Lira je živčno tiktakala, mesec je osvetlil še zadnjo knjigo na polici. Ta knjiga je bila že stara, prastara »bukva«. Debeli, zaprašeni, osamljeni. »Mesečeva svetloba« je postajala mečehija. Knjiga se je začela skrivnostno kaskatati. Potem pa je mesec izginil, vendar ni bila popolna tema. Nekaj se je svetlilo. Izza voga je stopil samorog.

Imel je vitke bele noge in močno telo. Na drobni, a elegantni glavi, mu je svetil dolg, čaroben rog. Njegova dlaka se je zdelo svetlejša od tisoč zvezd, njegov korak pa nežen in sanjaj. Ob vsakem koraku se je prubudila ena knjiga. Iz katere je skočilo bitje, junak. Knjižnica je postajala svetlejša. Po njej je skakalo sedem palčkov s Sneguljico. Vojaki, ki so dolge romane prebili v vojni, so si segli v roke in začeli prepevati. Pustolovci so prenehali iskati zaklade in so samo posedali. Vse se je zdelo prav.

Začelo se je daniti. Junaki so poskakljali v svoje knjige. Samorog je naredil še zadnji obhod po knjižnici, nato pa se sam sličil v svojo prastaro zaprašeno »bukvo«.

Iztrajni žarki so dvignili knjige na police in knjižnica je bila pripravljena na bralce.

Vita Mikulič Vernik, 9. a

KO V KNJIŽNICI UGASNEO LUČI ...

Danes, tako kot skoraj vsako jutro, grem v knjižnico, kjer mi knjižničarka pripravi izvirna knjiga z naslovom Ko v knjižnici ugasnejo luči.

Knjiga mi je bila že na prvi pogled zelo všeč, zato sem si jo izposodila. Knjigo sem odšla brati v najbolj zankni kot knjižnice, kjer me ni nihče vedel. Tam sem jo brala, dokler nisvo ugasnile vse luči, saj je bila knjižničarka na sestanku. Zdelo se mi je kot v knjigi, ko pogasnejo luči. Takrat se je začela moja mora. Od nekod so prihajali neravni zvoki, ki so me plašili. Kar naenkrat je nekaj iz vse močje padlo. Mislim, da je strahoglavno bitje ali kaj podobnega. Bilo me je zelo strah, ampak sem se kljub strahu odločila, da bom prišla luči. Ko mi je to končno uspelo, me je bilo manj strah, ampak še vedno mi ni bilo jamo, od kod tisti strahni glasovi. Da bi pozabila na strah sem nadaljevala z branjem. Toda knjiga je imela strašno vsebino, zato sem raje nehala. Raje sem sedela v kolu in premišljevala, kda pride knjižničarka in od kod prihajajo tisti glasovi. Vrata knjižnice so se začela majati, nekaj jih je hotelo odpreti, mene pa je kar stisnilo pri srcu. Ko so se vrata odprla, sem si oddahnila. Bila je knjižničarka. Ko me je videla, me je zelo okregala. Ker še vedno nisem vedela, od kod prihajajo tisti glasovi, sem po njih vprašala knjižničarko. Povedala mi je, da bi naj pred nekaj leti v tej knjižnici umrl deček, manj naj bi se bila zrušila steklena knjižna omara. Ta deček od takrat dalje paši na knjižnico.

Lea Leva, 5. a

V sanjski knjižnici bi rekel naslov knjige ali pesmice in bi ti sama skočila v roke. Bral bi hitro in še hitreje, čas bi mineval zelo hitro.

Matija Celig, 4. a

Moja sanjska knjižnica bi imela bazen in ležalnike. Se igrala bi bila zraven in verjetno lahko bi pekli kostanje in poleteli rabe iz ribnika, ki bi ga imeli kar v knjižnici.

Tine Mikulič, 4. a

Moja sanjska knjižnica je velika, v njej je nekaj za vsak okus. V njej so ležalniki in udobni stoli, kdor hoče, pa lahko kar stoji. Tam v sanjski knjižnici ti postrežejo ledeno limonado ali pa vroč kakav. Če hočeš, dobiš tudi mlačno juho, tam je pač sanjski raj. V knjižnem rajju so tudi knjižni molji. Sami taki, ki radi berejo. Tisti, ki pa branja ne marajo, ga vzbujajo, ko stopijo v rijo - sanjsko knjižnico.

Maja Lončarič, 4. a

Sanjska knjižnica bi bila velika in sanjska imela bi na tisoč knjig. Police bi bile zlate s srebrnimi knjigami. Zložene bi bile od najmanjše do največje, od najmanjše do najdebelejše, saj bi bile sanjske in čudovite. Ko bi kdo stopil vanjo, bi se spremenil v pravega bralca.

Zoja Speh Pruh, 4. a

Tatjana Kuhl, knjižničarka